

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Ογδόντα Επτά

Αποκαλύπτοντας την Παραβολή των Δέκα Παρθένων: Ένα Βαθύ Ταξίδι μέσα από την Αντβεντιστική Ιστορία

Jeff Pippenger

2024-02-20

Η παραβολή των δέκα παρθένων απεικονίζει την εμπειρία του Αντβεντιστικού λαού.

«Η παραβολή των δέκα παρθένων στο Κατά Ματθαίον 25 απεικονίζει επίσης την εμπειρία του Αντβεντιστικού λαού». Η Μεγάλη Διαμάχη, 393.

Οι Αντβεντιστές του Μιλλερικού κινήματος εκπλήρωσαν την παραβολή κατά γράμμα.

«Συχνά παραπέμπομαι στην παραβολή των δέκα παρθένων, από τις οποίες πέντε ήσαν φρόνιμες και πέντε μωρές. Η παραβολή αυτή έχει εκπληρωθεί και θα εκπληρωθεί κατά γράμμα, διότι έχει ιδιαίτερη εφαρμογή στον παρόντα καιρό και, όπως το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, έχει εκπληρωθεί και θα εξακολουθήσει να αποτελεί παρούσα αλήθεια μέχρι το τέλος του χρόνου.» Review and Herald, 19 Αυγούστου 1890.

Η ιστορία του κινήματος του πρώτου αγγέλου αντιπροσωπεύει το κίνημα του τρίτου αγγέλου, και η τελική εστίαση της παραβολής είναι κατά πόσον οι παρθένες κατέχουν το έλαιο, το οποίο είναι το μήνυμα της όψιμης βροχής.

«Υπάρχει ένας κόσμος που κείται μέσα στην πονηρία, μέσα στην απάτη και την πλάνη, στην ίδια τη σκιά του θανάτου,—κοιμισμένος, κοιμισμένος. Ποιοι αισθάνονται οδύνη ψυχής για να τους αφυπνίσουν; Ποια φωνή μπορεί να τους φθάσει; Ο νους μου μεταφέρεται στο μέλλον, όταν θα δοθεί το σύνθημα: “Ίδού, ο Νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν Αυτού.” Αλλά μερικοί θα έχουν καθυστερήσει να προμηθευτούν το λάδι για την αναπλήρωση των λυχναριών τους, και πολύ αργά θα διαπιστώσουν ότι ο χαρακτήρας, ο οποίος παριστάνεται από το λάδι, δεν είναι μεταβιβάσιμος. Το λάδι αυτό είναι η δικαιοσύνη του Χριστού. Αντιπροσωπεύει τον χαρακτήρα, και ο χαρακτήρας δεν είναι μεταβιβάσιμος. Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να τον εξασφαλίσει για κάποιον άλλον. Καθένας πρέπει να αποκτήσει για τον εαυτό του έναν χαρακτήρα καθαρισμένο από κάθε κηλίδα αμαρτίας». Bible Echo, 4 Μαΐου, 1896.

Το «έλαιον» στην παραβολή αντιπροσωπεύει τον «χαρακτήρα», καθώς και τη «δικαιοσύνη του Χριστού». Ένας εξαγιασμένος χαρακτήρας παράγεται μόνον από εκείνους που τρέφονται με τον Λόγο του Θεού.

Άγιασον αυτούς δια τῆς ἀληθείας σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστιν. Ἰωάννης 17:17.

Το «λάδι» είναι επίσης τα μηνύματα του Πνεύματος του Θεού.

«Ο Θεός ατιμάζεται όταν δεν δεχόμαστε τα μηνύματα που μας αποστέλλει. Έτσι απορρίπτουμε το χρυσό λάδι, το οποίο θα εξέχεε στις ψυχές μας, ώστε να μεταδοθεί σε εκείνους που βρίσκονται στο σκοτάδι.» Review and Herald, 20 Ιουλίου, 1897.

Το «έλαιον» είναι τα αγγέλματα του Λόγου του Θεού, τα οποία μεταδίδουν την αγιαστική παρουσία της δικαιοσύνης του Χριστού. Στην παραβολή των δέκα παρθένων, η οποία είναι επίσης η προφητεία του Αββακούμ, κεφάλαιο δύο, το άγγελμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, το οποίο είναι το άγγελμα της δικαιοσύνης του Χριστού, όπως εκπροσωπείται από το άγγελμα του Τζόουνς και του Γουάγκονερ στην ανταρσία του 1888.

«Ο Κύριος, με το μεγάλο Του έλεος, απέστειλε προς τον λαό Του ένα πολυτιμότερο μήνυμα μέσω των Πρεσβυτέρων Waggoner και Jones. Το μήνυμα αυτό είχε σκοπό να φέρει πιο εξέχοντα ενώπιον του κόσμου τον υψωμένο Σωτήρα, τη θυσία για τις αμαρτίες ολόκληρου του κόσμου. Παρουσίαζε τη δικαίωση διά της πίστεως στον Εγγυητή· προσκαλούσε τον λαό να δεχθεί τη δικαιοσύνη του Χριστού, η οποία φανερώνεται με την υπακοή σε όλες τις εντολές του Θεού. Πολλοί είχαν χάσει τον Ιησού από τα μάτια τους. Είχαν ανάγκη να στραφούν τα μάτια τους προς το θείο Του πρόσωπο, τις αξιότητες Του και την αμετάβλητη αγάπη Του προς την ανθρώπινη οικογένεια. Κάθε εξουσία έχει δοθεί στα χέρια Του, ώστε να διανέμει πλούσια δώρα στους ανθρώπους, μεταδίδοντας στον αβοήθητο ανθρώπινο παράγοντα το ανεκτίμητο δώρο της δικής Του δικαιοσύνης. Αυτό είναι το μήνυμα που ο Θεός πρόσταξε να δοθεί στον κόσμο. Είναι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, το οποίο πρέπει να κηρυχθεί με δυνατή φωνή και να συνοδεύεται από την έκχυση του Πνεύματός Του σε μεγάλη αφθονία.» Testimonies to Ministers, 91.

Το μήνυμα είναι το μήνυμα της όψιμης βροχής.

«Η όψιμη βροχή πρόκειται να πέσει επάνω στον λαό του Θεού. Ένας ισχυρός άγγελος πρόκειται να καταβεί από τον ουρανό, και ολόκληρη η γη να φωτιστεί από τη δόξα του.» Review and Herald, 21 Απριλίου 1891.

Όταν ο ισχυρός άγγελος κατέβηκε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, η όψιμη βροχή άρχισε να ραντίζει, και η ιστορία των Μιλλεριτών, όπως παριστάνεται στην παραβολή των δέκα παρθένων και στο δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ, άρχισε να επαναλαμβάνεται. Τότε ήταν που ο λαός του Θεού των εσχάτων ημερών έφαγε το βιβλίο που ήταν στο χέρι του αγγέλου, και, πράττοντας τούτο, οδηγήθηκε πίσω στις αρχαίες τριβούς του Ιερεμία, και έτσι έγινε ο φύλακας που έπρεπε να σαλπίσει την προειδοποιητική σάλπιγγα. Η προειδοποίηση της σάλπιγγας ήταν το μήνυμα της Λαοδίκειας, το οποίο ο Ησαΐας παριστάνει ως δυνατή κραυγή.

Βόησε δυνατά, μη φεισθείς· ύψωσε τη φωνή σου ως σάλπιγγα, και ανάγγειλε στον λαό μου την παράβασή τους, και στον οίκο του Ιακώβ τις αμαρτίες τους. Ησαΐας 58:1.

Το μεταρρυθμιστικό κίνημα του πρώτου και του τρίτου αγγέλου αρχίζει σε έναν «καιρό του τέλους». Κατά το σημείο εκείνο υπάρχει μια «αύξηση της γνώσεως», η οποία θα δοκιμάσει τη γενεά που τότε ζει, αλλά μόνον αφού η γνώση δημοσιευθεί ως επίσημα διατυπωμένο μήνυμα. Έπειτα, το επίσημα διατυπωμένο μήνυμα «ενδυναμώνεται», και η ενδυνάμωση επισημαίνεται από την κάθοδο ενός αγγέλου. Η κάθοδος του αγγέλου προσδιορίζει τη διαμάχη του Αββακούμ, και δύο τάξεις αρχίζουν να αναγνωρίζουν ένα μήνυμα που είναι είτε το αληθινό είτε το παραποιημένο μήνυμα της όψιμης βροχής. Τότε οι πιστοί καθίστανται φύλακες του Θεού, οι οποίοι αρχίζουν να σαλπίζουν ένα προειδοποιητικό μήνυμα σάλπιγγος.

Το αληθινό μήνυμα της σάλπιγγας βασίζεται στο φως που απεικονίζεται επάνω στις δύο πινακίδες του Αββακούμ. Είναι η προειδοποίηση προς τη Λαοδίκεια, και η προειδοποίηση που προσδιορίζει τις αμαρτίες του λαού του Θεού. Η διαμάχη κλιμακώνεται έως την πρώτη απογοήτευση, όταν η μία τάξη γίνεται η «σύναξη των εμπαικτών», και οι αληθινοί φύλακες καλούνται να επιστρέψουν στον ζήλο για το μήνυμα που προηγουμένως είχαν επιδείξει πριν από την απογοήτευση. Καθώς οι φύλακες επέστρεφαν, αναγνώρισαν ότι βρίσκονταν στον «χρόνο της αναμονής» και ότι το μήνυμα που είχε αποτύχει επρόκειτο στην πραγματικότητα να εκπληρωθεί, αλλά σύμφωνα με την τάξη του Θεού. Το μήνυμα εκείνο αναπτύχθηκε μέσα σε ένα σύντομο χρονικό διάστημα (αλλά πάντως σε μια χρονική περίοδο), και όταν το μήνυμα φθάνει, παριστάνεται ως το μήνυμα της «Μεσονυκτίου Κραυγής», το οποίο είναι απλώς μια αύξηση του μηνύματος που άρχισε να ενδυναμώνεται όταν κατέβηκε ο άγγελος.

Κατά την άφιξη του μηνύματος, επιτελέσθηκε πλήρως ένας διαχωρισμός μεταξύ εκείνων που είχαν αποδεχθεί τη θέση των φυλάκων κατά την κάθοδο του αγγέλου και εκείνων που αρνήθηκαν. Εκείνος ο διαχωρισμός προσδιορίζει το σημείο κατά το οποίο η σφραγίδα τίθεται επάνω στις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, πριν από την έκχυση της όψιμης βροχής, χωρίς το «μέτρημα» που είχε τεθεί επάνω στην όψιμη βροχή η οποία άρχισε όταν ο άγγελος κατήλθε.

Η ιστορία των Μιλλεριτών αποτελεί απεικόνιση της όψιμης βροχής κατά τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Στην ιστορία εκείνη, η διαμάχη του Αββακούμ βασιζόταν σε ένα αληθινό και σε ένα ψευδές μήνυμα της όψιμης βροχής. Ο Παύλος προσδιορίζει τη μία τάξη ως εκείνους που έχουν αγάπη της αλήθειας, και την άλλη τάξη ως εκείνους που δέχονται ισχυρή πλάνη, επειδή δεν έχουν αγάπη της αλήθειας, και επειδή έχουν πιστεύσει ένα «ψεύδος».

Το Μιλλεριτικό κίνημα αντιπροσωπεύει μία ανάπτυξη της αλήθειας, η οποία αυξάνει σε γνώση και δύναμη από «τον καιρό του τέλους», και συνεχίζει καθ' όλη τη διαδρομή έως την έκχυση του Αγίου Πνεύματος κατά την Κραυγή του Μεσονυκτίου. Το Μιλλεριτικό κίνημα προσδιόρισε ορισμένα συγκεκριμένα ορόσημα, τα οποία έχουν τα παράλληλά τους, όπως ένας «καιρός του τέλους», μία «τυποποίηση» του μηνύματος που αντιπροσωπεύεται από την «αύξηση της γνώσεως», μία «ενδυνάμωση» του μηνύματος που σηματοδοτείται από την κάθοδο ενός αγγέλου, μία «πρώτη απογοήτευση» που εισάγει την παραβολή των δέκα παρθένων, μία έκχυση του Αγίου Πνεύματος που παρουσιάζεται ως «η Κραυγή του Μεσονυκτίου», και κατόπιν μία τελική «δεύτερη απογοήτευση», όπου μία οικονομολογική θύρα «κλείεται» και μία άλλη οικονομολογική θύρα «ανοίγεται».

«Ο Θεός έχει δώσει στα μηνύματα της Αποκάλυψης 14 τη θέση τους στη γραμμή της προφητείας, και το έργο τους δεν πρόκειται να παύσει έως το κλείσιμο της ιστορίας αυτής της γης. Τα μηνύματα του πρώτου και του δεύτερου αγγέλου εξακολουθούν να είναι αλήθεια για τον παρόντα καιρό και πρόκειται να πορευτούν παράλληλα με εκείνο που ακολουθεί. Ο τρίτος άγγελος διακηρύσσει την προειδοποίησή του με δυνατή φωνή. «Μετὰ ταῦτα», εἶπε ὁ Ἰωάννης, «εἶδον ἄλλον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα ἐξουσίαν μεγάλην, καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἐκ τῆς δόξης αὐτοῦ». Μέσα σε αυτόν τον φωτισμό, το φως και των τριών μηνυμάτων συνδυάζεται». The 1888 Materials, 804.

Το Μιλλερίτικο κίνημα, το οποίο προτυπώνει τα κινήματα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, ήταν άρρηκτα συνδεδεμένο με τις προφητείες των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών και των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών του Δανιήλ, κεφάλαιο όγδοο, εδάφια δεκατρία και δεκατέσσερα. «Ο καιρός του τέλους» έφθασε κατά τη λήξη των «επτά καιρών» της αγανακτήσεως του Θεού εναντίον του βόρειου βασιλείου του Ισραήλ. Η επίσημη διατύπωση του μηνύματος του Μίλλερ το 1831 έλαβε χώρα διακόσια είκοσι έτη μετά την έκδοση της Βίβλου του Βασιλέως Ιακώβου.

«Ο κ. Μίλλερ, όπως και εκείνοι που παρακινήθηκαν από το μήνυμα αυτό σε άλλες χώρες, αρχικά σκέφθηκε να εκπληρώσει την αποστολή του γράφοντας και δημοσιεύοντας σε δημόσιες εφημερίδες και σε φυλλάδια. Δημοσίευσε πρώτα τις απόψεις του στην Vermont Telegraph, ένα Βαπτιστικό έντυπο που εκδιδόταν στο Μπράντον του Βερμόντ. Αυτό έγινε κατά το έτος 1831.» John Loughborough, The Great Second Advent Movement, 120.

Η κίνηση του «καιρού του τέλους» του τρίτου αγγέλου έφθασε το 1989, κατά τη λήξη εκατόν είκοσι έξι ετών από την αποστασία του 1863. Το «εκατόν είκοσι έξι» είναι σύμβολο των «επτά καιρών». Και οι δύο κινήσεις άρχισαν με μία εκπλήρωση των «επτά καιρών».

Το μήνυμα του κινήματος του τρίτου αγγέλου έλαβε επίσημη διατύπωση το 1996, με την έκδοση μιας σειράς άρθρων με τίτλο The Time of the End, τα οποία είχαν δημοσιευθεί σε ένα περιοδικό που ονομαζόταν Our Firm Foundation. Τα άρθρα εκείνα δημοσιεύθηκαν διακόσια είκοσι χρόνια μετά τη Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας του 1776. Το μήνυμα και των δύο κινήσεων έλαβε επίσημη διατύπωση διακόσια είκοσι χρόνια μετά από μια ιστορία που συνδεόταν άμεσα με το μήνυμα που έφθασε στο τέλος των διακοσίων είκοσι ετών.

Ο αριθμός «διακόσια είκοσι» αντιπροσωπεύει τη σύνδεση (έναν συνδετικό κρίκο) μεταξύ των «επτά καιρών» της αγανακτήσεως του Θεού εναντίον του νοτίου βασιλείου του Ιούδα, που άρχισε το 677 π.Χ., και της ενάρξεως των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών του όγδοου κεφαλαίου του Δανιήλ, εδάφιο δεκατέσσερα, το 457 π.Χ. Ο αριθμός διακόσια είκοσι συνδέει τις δύο προφητείες μεταξύ τους, και οι δύο προφητείες παρουσιάστηκαν μαζί στα θεμελιώδη εδάφια του Αντβεντισμού, δηλαδή στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφια δεκατρία και δεκατέσσερα. Στα εδάφια αυτά ο Χριστός παρουσίασε προφητικώς τον εαυτό Του ως «εκείνον τον άγιον», που είναι η μετάφραση της εβραϊκής λέξεως «Palmoni», η οποία σημαίνει «ο Θαυμαστός Αριθμητής».

Ο Θαυμαστός Αριθμητής εισάγει τα δύο οράματα που αντιπροσωπεύουν τις δύο γραμμές της προφητείας, ακριβώς στα δύο εδάφια τα οποία η Αδελφή Ουάιτ προσδιορίζει ως τον κεντρικό στύλο του Αντβεντισμού. Το σημείο αφετηρίας συνδέεται, μέσω του συμβολικού δεσμού των διακοσίων είκοσι ετών, με τον χρόνο κατά τον οποίο αυτά εκπληρώνονται, το 1844. Το δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ καταλήγει με το εδάφιο είκοσι, σημειώνοντας έτσι τον αριθμό «διακόσια είκοσι» με μια διαφορετική έκφραση από τον Θαυμαστό Αριθμητή, διότι το εδάφιο αυτό προσδιορίζει ένα πρωτεύον χαρακτηριστικό της αντιτυπικής Ημέρας του Εξιλασμού, η οποία άρχισε κατά την ημερομηνία εκείνη.

Αλλ' ο Κύριος είναι εν τω αγίω ναώ αυτού· ας σιωπά ενώπιον αυτού πάσα η γη. Αββακούμ 2:20.

Οι δύο προφητικές περίοδοι που αποτελούν τον κεντρικό στύλο του Αντβεντισμού, οι οποίες εισήχθησαν απευθείας από τον Θαυμαστό Αριθμητή, συνδέονται μεταξύ τους με διακόσια είκοσι έτη, και ο Ιησούς (ο Θαυμαστός Αριθμητής), ο οποίος πάντοτε ταυτίζει το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος, επισήμανε τη λήξη τους στις 22 Οκτωβρίου 1844 με τον αριθμό διακόσια είκοσι.

Η κίνηση του πρώτου αγγέλου, όπως και η κίνηση του τρίτου αγγέλου, άρχισε σε «καιρό του τέλους» (1798 και 1989 αντιστοίχως), όπου τα «επτά καιροί» του Λευιτικού είκοσι έξι προσδιορίζονται. Το επόμενο ορόσημο και στις δύο ιστορίες σημειώνεται με τη συμπλήρωση διακοσίων είκοσι ετών, επίσης προφητικό γνώρισμα των «επτά καιρών», διότι τα σημεία ενάρξεως των δύο οράσεων (chazon και mareh) αντιπροσωπεύουν περίοδο διακοσίων είκοσι ετών που τις συνδέει μεταξύ τους.

Η έκδοση της Βίβλου του Βασιλέως Ιακώβου το 1611, η επίσημη διατύπωση του μηνύματος του Μίλλερ, όπως δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα Vermont Telegraph, η έκδοση της Διακηρύξεως της Ανεξαρτησίας και η δημοσίευση του έργου The Time of the End στο περιοδικό Our Firm Foundation, ήταν όλα δημοσιεύσεις. Η αρχή και το τέλος αμφοτέρων των περιόδων των διακοσίων είκοσι ετών αντιπροσωπεύουν αμφότερα μία δημοσίευση ως το ιστορικό ορόσημο. Ο αριθμός «διακόσια είκοσι» είναι σύμβολο ενός προφητικού συνδέσμου, και όλες οι τέσσερις δημοσιεύσεις συνδέονται τόσο διά του ότι είναι δημοσιεύσεις όσο και διά του μηνύματος που αντιπροσωπεύεται ως η «αύξηση της γνώσης» στις αντίστοιχες ιστορίες τους.

Η Βίβλος του 1611 αντιπροσωπεύει τη μετάδοση του ευαγγελίου από τα ουράνια δικαστήρια προς την ανθρωπότητα. Το μήνυμα του Μίλλερ τοποθετήθηκε μέσα στο πλαίσιο των χρονικών προφητειών, και οι δύο ιερές διαγράμματα του Αββακούμ καθιστούν ευχερώς αναγνωρίσιμο ότι το μήνυμα του Μίλλερ απεικονιζόταν γραφικά μέσω γραμμών ιστορίας. Το «Βερμόντ» σημαίνει «πράσινο βουνό», και σύμφωνα με τη θεόπνευστη μαρτυρία το «πράσινο» είναι σύμβολο της πίστεως.

«Αυτό το όνειρο μου έδωσε ελπίδα. Το πράσινο σχοινί, κατά τη σκέψη μου, αντιπροσώπευε την πίστη, και η ομορφιά και η απλότητα του να εμπιστεύεται κανείς τον Θεό άρχισαν να ανατέλλουν μέσα στην ψυχή μου». Christian Experience and Teachings, 28.

Το μήνυμα του Μίλλερ διατυπώθηκε επίσημα και κηρύχθηκε από την πιστή εκκλησία, διότι ένα «όρος» κατά τις έσχατες ημέρες είναι «εκκλησία».

Και θέλει συμβῆ ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, ὅτι τὸ ὄρος τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου θέλει στηριχθῆ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὀρέων, καὶ θέλει ὑψωθῆ ὑπεράνω τῶν λόφων· καὶ πάντα τὰ ἔθνη θέλουσι συρρεῦσαι εἰς αὐτό. Καὶ πολλοὶ λαοὶ θέλουσιν ἐλθεῖν καὶ εἰπεῖν, Ἔλθετε, καὶ ἄς ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου, εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰακώβ· καὶ θέλει διδάξει ἡμᾶς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ θέλομεν περιπατεῖν ἐν ταῖς τρίβοις αὐτοῦ· διότι ἐκ Σιών θέλει ἐξέλθει ὁ νόμος, καὶ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ. Ἡσαΐας 2:2, 3.

Το τυποποιημένο δοκιμαστικό μήνυμα του Μίλλερ προήλθε από την πιστή εκκλησία, και το έντυπο που ονομαζόταν The Telegraph αντιπροσωπεύει ένα μήνυμα από τον ουρανό, όπως και η Βίβλος King James· διότι η λέξη «telegraph», η οποία σχηματίζεται από δύο ελληνικές λέξεις,

σημαίνει ένα μήνυμα από μακριά. Η πρώτη λέξη (tele) σημαίνει «μακρινός ή απόμακρος», και η δεύτερη λέξη (grapho), «γράφω ή καταγράφω». Μαζί σημαίνουν «γράφω ή μεταδίδω από απόσταση». Το 1611, ο Θεός, μέσω της εκδόσεως της Βίβλου King James, μετέδωσε το μήνυμά Του από τον ουρανό, και στο τέλος διακοσίων είκοσι ετών, το μήνυμα του Μίλλερ, όπως τυποποιήθηκε για πρώτη φορά το 1831 στο Vermont Telegraph, μετέδωσε επίσης το μήνυμα του Θεού από τον ουρανό. Εκείνο το μήνυμα ήταν η «αύξηση της γνώσεως» που αποκαλύφθηκε κατά «τον καιρό του τέλους» το 1798, η οποία κατόπιν παρήγαγε για εκείνη τη γενεά μια δοκιμαστική διαδικασία τριών βημάτων. Εκείνη η ιστορία προεικόνιζε την ιστορία του Future for America.

Η Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας το 1776 αντιπροσωπεύει την αρχή του θηρίου της γης της Αποκάλυψης δεκατρία. Αντιπροσωπεύει την αρχή των Ηνωμένων Πολιτειών και, πράττοντας τούτο, προσδιορίζει τον περιορισμό της ανεξαρτησίας στο τέλος των Ηνωμένων Πολιτειών. Το μήνυμα του Future for America (όπως υποδηλώνει το όνομα) προσδιορίζει το τέλος το οποίο προτυπώνεται στην αρχή με τη δημοσίευση της Διακήρυξης της Ανεξαρτησίας. Διακόσια είκοσι έτη αργότερα, το 1996, η διακονία που είχε εκδώσει το περιοδικό The Time of the End έλαβε τη νομική οντότητα η οποία είχε προηγουμένως ονομασθεί Future for America. Κατά το έτος εκείνο δημοσιεύθηκε το περιοδικό The Time of the End, το οποίο αποτελούνταν από άρθρα που είχαν δημοσιευθεί στο έντυπο με την ονομασία Our Firm Foundation.

Το όνομα της διακονίας Future for America αναφέρεται στην ιστορία της Διακήρυξης της Ανεξαρτησίας, διότι εκείνη η έκδοση σηματοδότησε την αρχή των Ηνωμένων Πολιτειών, και ο Ιησούς πάντοτε απεικονίζει το τέλος μέσω της αρχής. Ο τίτλος της έκδοσης, The Time of the End, αναφέρεται τόσο στον «καιρό του τέλους» το 1989, όσο και στο τέλος του χρόνου της δοκιμασίας, όταν ο Μιχαήλ εγείρεται. Το διατυπωμένο μήνυμα στην έκδοση (Daniel ένδεκα, εδάφιο σαράντα έως σαράντα πέντε) αποσφραγίσθηκε με την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης το 1989 (τον καιρό του τέλους), και τα εδάφια που αποσφραγίσθηκαν παρουσιάζουν μια ακολουθία ιστορίας που προχωρεί από το 1989 έως ότου το εδάφιο ένα του κεφαλαίου δώδεκα προσδιορίζει την έγερση του Μιχαήλ και το κλείσιμο της ανθρώπινης δοκιμασίας.

Από τη δημοσίευση της Διακήρυξης της Ανεξαρτησίας, το 1776, έως τη δημοσίευση του περιοδικού The Time of the End, μεσολαμβάνουν διακόσια είκοσι έτη, και η αρχή και το τέλος πραγματεύονται τα ίδια προφητικά θέματα. Η δημοσίευση του The Time of the End συντάχθηκε από κεφάλαια τα οποία είχαν πρωτοδημοσιευθεί ως άρθρα στην έκδοση Our Firm Foundation, και αντιπροσωπεύει την προφητική αλήθεια ότι, χωρίς την προσήλωση στις θεμελιώδεις αλήθειες του κινήματος των Μιλλεριτών (το οποίο είναι «our firm foundation»), είναι αδύνατον να κατανοηθεί η «αύξηση της γνώσεως» κατά τον «καιρό του τέλους» το 1989.

Το ορόσημο που παριστάνεται ως «ο καιρός του τέλους» και το ορόσημο που παριστάνει την «επισημοποίηση» του μηνύματος στις παράλληλες ιστορίες των κινήματων του πρώτου και του τρίτου αγγέλου περιέχουν αμφότερα τα προφητικά στοιχεία των «επτά καιρών» του Λευιτικού είκοσι έξι. Το επόμενο ορόσημο στις παράλληλες ιστορίες είναι η ενδυνάμωση του μηνύματος, όπως επισημαίνεται από την κάθοδο είτε του αγγέλου της Αποκάλυψης δέκα, στις 11 Αυγούστου 1840, είτε του αγγέλου της Αποκάλυψης δεκαοκτώ, στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Η εκπλήρωση του δεύτερου αλίμονο της Αποκάλυψης, κεφάλαιο εννέα, έφερε κάτω τον άγγελο της Αποκάλυψης

δέκα, και η εκπλήρωση του τρίτου αλίμονο της Αποκάλυψης, κεφάλαιο δέκα, έφερε κάτω τον άγγελο της Αποκάλυψης, κεφάλαιο δεκαοκτώ.

Στις παράλληλες ιστορίες η όψιμη βροχή αρχίζει να «ραντίζει» στο σημείο όπου ο άγγελος καταβαίνει. Στο σημείο εκείνο το μήνυμα «ενδυναμώνεται» μέσω της επιβεβαίωσης του προλεχθέντος γεγονότος. Για τους Μιλλερίτες αυτό ήταν η παύση της οθωμανικής υπεροχής, σε εκπλήρωση της χρονικής προφητείας περί του Ισλάμ της δευτέρας Ουαί στην Αποκάλυψη, κεφάλαιο εννέα, εδάφιο δεκαπέντε. Για το κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων αυτό ήταν η «οργή των εθνών», προφητεία περί του Ισλάμ της τρίτης Ουαί, η οποία βρίσκεται στον χρόνο της εβδόμης σάλπιγγος στην Αποκάλυψη δέκα, εδάφιο επτά, και η οποία εκπληρώθηκε όταν τα μεγάλα κτίρια της Νέας Υόρκης κατεδαφίστηκαν.

Καθένα από τα κύρια ορόσημα των παραλλήλων ιστοριών έχει άμεσες συνδέσεις με το έργο του Θαυμαστού Αριθμητή, ο οποίος θέτει την υπογραφή Του επάνω στη σχέση των δύο οράσεων που αντιπροσωπεύουν δύο χιλιάδες τριακόσια έτη και δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη. Οι προφητικοί σκοποί, οι οποίοι εγείρονται κατά την κάθοδο του αγγέλου, σαλπίζουν προειδοποιητική σάλπιγγα που περιλαμβάνει το μήνυμα προς τη Λαοδίκεια, το οποίο, το 1856, συνδέθηκε άμεσα με την αποσφράγιση του μεγαλύτερου φωτός των «επτά καιρών». Το ορόσημο των δύο πινάκων του Αββακούμ, που αντιπροσωπεύονται από τους πρωτοποριακούς χάρτες του 1843 και του 1850, οι οποίοι αμφοτέροι απεικονίζουν γραφικά τους «επτά καιρούς», εμφανίστηκε μεταξύ της καθόδου του αγγέλου και της «πρώτης απογοήτευσης» σε κάθε παράλληλη ιστορία.

Το ορόσημο του «χρόνου της καθυστέρησης» συνδέεται άμεσα με την αποτυχημένη πρόβλεψη του 1843, η οποία ήταν πρόβλεψη της εκπλήρωσης τόσο των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών όσο και των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών. Το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου ήταν ο προσδιορισμός της επικείμενης εκπλήρωσης αυτών των δύο περιόδων προφητικού χρόνου. Η κλειστή οικονομική «θύρα» στο τελευταίο ορόσημο προσδιορίζει την εκπλήρωση αυτών των δύο προφητικών περιόδων και σηματοδοτεί το σημείο όπου αρχίζει να ηχεί η έβδομη, ή σάλπιγγα του Ιωβηλαίου. Κάθε ορόσημο σε κάθε ιστορία συνδέεται άμεσα με τους «επτά καιρούς», και οι «επτά καιροί» αποτελούν το νήμα που συνδέει μεταξύ τους και τις δύο ιστορίες, ενώ και οι δύο ιστορίες αντιπροσωπεύουν το μήνυμα της όψιμης βροχής.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Για εκείνους που προσκόπτουν στον λόγο, όντες απειθείς», ο Χριστός είναι πέτρα προσκόμματος. Αλλά «ο λίθος τον οποίον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος έγινε κεφαλή γωνίας». Όπως ο απορριφθείς λίθος, έτσι και ο Χριστός, κατά την επίγεια αποστολή Του, είχε υποστεί παραμέληση και κακομεταχείριση. Ήταν «καταφρονημένος και απερριμμένος υπό των ανθρώπων, άνθρωπος θλίψεων και δόκιμος ασθενείας· ... καταφρονημένος ήτο, και δεν ελογαριάσαμεν αυτόν». Ησαΐας 53:3. Αλλά πλησίαζε ο καιρός που θα εδοξαζόταν. Με την ανάστασή Του εκ των νεκρών θα ανεκηρύσσετο «Υιός Θεού εν δυνάμει». Ρωμαίους 1:4. Κατά τη δευτέρα παρουσία Του θα αποκαλυπτόταν ως Κύριος του ουρανού και της γης. Εκείνοι που τώρα επρόκειτο να Τον σταυρώσουν θα αναγνώριζαν τη μεγαλοσύνη Του. Ενώπιον του σύμπαντος ο απορριφθείς λίθος θα γινόταν κεφαλή γωνίας.

«Και εις ὃν δ' ἂν πέση, θέλει αὐτὸν συντρίψει.» Ο λαός που απέρριψε τον Χριστό επρόκειτο σύντομα να δει την πόλη του και το ἔθνος του να καταστρέφονται. Η δόξα τους επρόκειτο να συντριβεί και να διασκορπιστεί ως η σκόνη ενώπιον του ανέμου. Και τι ήταν εκείνο που κατέστρεψε τους Ιουδαίους; Ήταν ο βράχος επάνω στον οποίο, αν είχαν οικοδομήσει, θα ήταν η ασφάλειά τους. Ήταν η αγαθότητα του Θεού, την οποία περιφρόνησαν, η δικαιοσύνη που απέρριψαν, το ἔλεος που καταφρόνησαν. Οι ἄνθρωποι ἔθεσαν τον εαυτό τους σε αντίθεση προς τον Θεό, και ὅλα ὅσα θα ήταν η σωτηρία τους μεταβλήθηκαν σε καταστροφή τους. Ὅλα ὅσα ο Θεός εἶχε ορίσει προς ζωή, εκείνοι τα βρήκαν προς θάνατο. Στη σταύρωση του Χριστού ἀπὸ τους Ιουδαίους περιεχόταν η καταστροφή της Ιερουσαλήμ. Το αἷμα που χύθηκε επάνω στον Γολγοθά ήταν το βάρος που τους βύθισε στην καταστροφή για τον παρόντα κόσμο και για τον μέλλοντα. Ἐτσι θα γίνει και κατὰ τη μεγάλη τελική ημέρα, ὅταν η κρίση θα πέσει επάνω σε εκείνους που απορρίπτουν τη χάρη του Θεού. Ο Χριστός, ο βράχος του προσκόμματος για αυτούς, τότε θα εμφανιστεί σε αυτούς ως εκδικητικό ὄρος. Η δόξα του προσώπου Του, η οποία για τους δικαίους εἶναι ζωή, για τους ασεβεῖς θα εἶναι καταναλίσκων πυρ. Ἐξαιτίας της ἀγάπης που απορρίφθηκε, της χάριτος που περιφρονήθηκε, ο αμαρτωλός θα καταστραφεί.

«Με πολλές παραστάσεις και επανειλημμένες προειδοποιήσεις, ο Ιησούς ἔδειξε ποιο θα ήταν το ἀποτέλεσμα για τους Ιουδαίους, αν ἀπέρριπταν τον Υἱὸ του Θεού. Με αὐτά τα λόγια ἀπευθυνόταν σε ὅλους, σε κάθε εποχή, που αρνούνται να Τον δεχθῶν ως Λυτρωτὴ τους. Κάθε προειδοποίηση ἀπευθύνεται σ' αυτούς. Ο βεβηλωμένος ναός, ο ἀνυπάκουος υἱός, οἱ ψευδεῖς γεωργοί, οἱ περιφρονητικοὶ οἰκοδόμοι, βρίσκουν το ἀντίστοιχό τους στην ἐμπειρία κάθε αμαρτωλοῦ. Αν δεν μετανοήσει, η καταδίκη που εκείνα προεικόνιζαν θα εἶναι δική του.»
Η Ζωή του Χριστοῦ, 599, 600.